

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ. מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

בפני כבוד השופט דב גוטליב

תובעת

פלונית

ע"י ב"כ עוה"ד יורם ורון ושות'

נגד

נתבעת

א.מ. מתן - סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ
ע"י ב"כ עוה"ד עמיחי טרוזמן ואח'

פסק דין

לפניי תובענה לפיצויים בגין נזקי גוף שנגרמו לתובעת.
התובעת טוענת כי עובדת הנתבעת שפכה מים על רצפת השטח המשותף ובעקבות זאת התובעת החליקה ונגרמו לה נזקי גוף.
בין הצדדים קיימת מחלוקת בשאלת החבות והנזק.

רקע וטענות הצדדים בתמצית:

1. התובעת, ילידת 22/12/1985. בהתאם לנטען בכתב התביעה, בתאריך 14/08/2014 התובעת ירדה במדרגות הבניין המשותף בו היא מתגוררת (להלן: הבניין), מהקומה השנייה לקומה הראשונה, כאשר ביד אחת אחזה במעקה וביד השנייה בסל כביסה ובנה הולך בעקבותיה. בעת שהתובעת הגיעה לקומה הראשונה של הבניין, סמוך לדלת דירה מס' 2, היא החליקה על הרצפה והרגישה רטיבות. באותה עת, הבחינה התובעת שדלת דירה מס' 2 בבניין פתוחה והמטפלת הסיעודית של קשישה שהתגוררה בדירה מס' 2, גב' ר. ע, גורפת מים מתוך הדירה לאזור המדרגות של הבניין. בהמשך, הוזעקו לבניין בני המשפחה של התובעת ואמבולנס. התובעת פונתה לטיפול רפואי בבית החולים ברזילי (להלן: האירוע). בתמצית, התובעת טוענת כי הנתבעת התרשלה בכך שלא הדריכה את המטפלת ביחס לסיכונים הטמונים בגריפת מים לאזור המדרגות הנמצאות בשטח המשותף של הבניין והיה עליה להנחות את המטפלת לגרוף מים לתוך הדירה או להזהיר את הדיירים בבניין מפני סכנת ההחלקה.
2. הנתבעת היא חברה למתן שירותי סיעוד (סעיף 4 לכתב ההגנה) ובמועדים הרלוונטיים הייתה המעסיקה של גב' ע.ט, מטפלת סיעודית שעבדה אצל קשישה שהתגוררה בדירה מס' 2 בבניין (להלן: המטפלת) (עמ' 2 לסיכומי הנתבעת). טענות הנתבעת (בתמצית) הן כדלקמן: המטפלת פעלה בהתאם להוראות הקשישה ולכן דין התביעה נגדה להידחות; התובעת תבעה את הגורם הלא נכון. היה עליה לתבוע את הקשישה, כיוון שהמטפלת פעלה בהתאם להוראות הקשישה; אין

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

צורך להדריך את המטפלת, לרבות להניח משולש אזהרה, כיוון שלא מדובר במקום ציבורי; התובעת הייתה צריכה להבחין במים טרם האירוע גם מחמת שהכירה את הבניין ואת המטפלת, הבחינה עובר לאירוע שדלת דירת הקשישה פתוחה וידעה שהמטפלת נוהגת לשטוף את הרצפה פעמיים בשבוע.

3. לכתב התביעה צורפה חוות דעת מומחה בתחום האורתופדיה ולפיה בעקבות התאונה נותרה לתובעת נכות צמיתה בשיעור 10%, בגין מגבלת התנועה בקרסול שמאל, לפי סעיף 48(3)א' לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), התשט"ז-1956 (להלן: התקנות הנכות) וכן נכות צמיתה נוספת בשיעור 10% בגין הצלקות, לפי סעיף 75(1)ב' לתקנות הנכות.

4. הנתבעת הגישה אף היא חוות דעת מומחה בתחום האורתופדיה ולפיה בעקבות התאונה נותרה לתובעת נכות צמיתה בשיעור 5%, בגין מגבלת התנועה בקרסול שמאל, לפי סעיף 48(3)א' (מותאם בחלקו) לתקנות הנכות וכן נכות צמיתה נוספת בשיעור 2.5%, בגין הצלקות, לפי סעיף 75(1)ב' א' ל- ב', לתקנות הנכות.

5. נוכח הפער בין חוות דעת מומחי הצדדים, מונה מומחה מטעם בית משפט בתחום האורתופדיה ולפיה בעקבות התאונה נותרה לתובעת נכות בשיעור 10% לפי סעיף 35(1)ב' (מותאם) לתקנות הנכות בגין הפגיעה בקרסול וכן נכות בשיעור 7.5%, בגין הצלקות הניתוחיות, לפי סעיף 75(1)ב' (מופעל בשלושה רבעים מותאם), לתקנות הנכות.

6. בדיון הוכחות שהתקיים ביום 11/11/20 העידו ונחקרו אחיה של התובעת והתובעת בעצמה וכן המטפלת.

7. לאחר שהוגשו סיכומי הצדדים ניתן אפוא לדון ולהכריע במחלוקות שנותרו בין הצדדים.

דיון והכרעה:

נסיבות קרות התאונה

8. אקדים את המאוחר ואציין כי לאחר ששקלתי את העדויות שנשמעו לפניי ובחנתי את מהימנות העדים, באתי לידי מסקנה כי אירוע התאונה אירע בהתאם לגרסה העקבית שמסרה התובעת. מצאתי את העדויות שמסרו התובעת ואחיה כמהימנות והן נתמכות באופן משמעותי גם בראיות נוספות, לרבות העדות שמסרה המטפלת, כפי שיפורט להלן בתמצית.

9. התובעת חזרה בדיון ההוכחות באופן עקבי ומהימן על גרסתה ביחס לנסיבות אירוע התאונה. בדיון העידה כי במועד הרלוונטי לתאונה, היא ירדה במדרגות כאשר ביד אחת אחזה בסל כביסה וביד השנייה אחזה במעקה המדרגות וכשהגיעה מול דירת הקשישה, היא החליקה ונחבלה בקרסול, בגדיה נרטבו ממים ובאותה עת הבחינה במטפלת גורפת מים. התובעת העידה כי הריצוף בבניין מבריק ולכן לא ניתן היה להבחין במים. לדבריה, דלת דירת הקשישה הייתה פתוחה בבקרים והקשישים היו בגינה (עמ' 15 ש' 9-32 לפרוטוקול הדיון).

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ. מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

10. חיזוק לגרסת התובעת ניתן למצוא בדו"ח "מגן דוד אדום" (להלן: דו"ח מד"א) שצוותו הגיע למקום התאונה על מנת לטפל ולפנות את התובעת לבית החולים. בדו"ח מד"א (ת/11) נרשם סמוך לאחר התאונה, כהאי ליסנא: **"לדבריה החליקה במדרגות ממים, חשד לשבר בקרסול"**.

11. חיזוק נוסף לגרסת התובעת ניתן למצוא גם בעדות אחיה שהוזעק למקום לתאונה ומצא את התובעת כאשר היא שוכבת על הרצפה, זועקת מכאבים, והבחין במטפלת כשהיא עדיין גורפת את המים (סעיפים 4-6 לתצהיר האח). בהמשך עדותו ציין העד כי כאשר צוות מד"א הרים את אחותו הוא הבחין שבגדיה רטובים (עמ' 21 ש' 21-23 לפרוטוקול הדיון). התרשמתי כי העד מסר בבית המשפט עדות מהימנה ובחר להעיד רק את אשר קלטו חושיו, ללא הגזמות. כך למשל, העד מסר שלא הבחין במים בעת שהגיע למקום התאונה אך חש שהרצפה רטובה כאשר ניסה לעזור לתובעת לקום (עמ' 21 ש' 1-4). עדות העד מתיישבת עם גרסת המטפלת בתצהירה (סעיף 9) ולפיה: **"במהלך השטיפה שפכתי מים בכניסה לביתה, גרפתי אותם אולם לא הספקתי עדיין להעביר את הסמרטוט היבש והרצפה נותרה עדיין לחה"** – בנסיבות אלה סביר שהעד לא ראה מים על הרצפה אך הרצפה הייתה לחה ומחליקה כפי שמסר בעדותו.

12. המטפלת בתצהירה אישרה כי במועד הרלוונטי לתביעה שפכה מים בכניסה לבית הקשישה, אך לא הספיקה להעביר סמרטוט יבש והרצפה עדיין נותרה לחה. המטפלת מסרה שאינה יודעת לומר כיצד אירעה התאונה, כיוון שיצאה מהבית רק לאחר ששמעה את התובעת צועקת. נטען בנוסף שהתובעת נעלה נעלי אצבע, ולצדה הייתה גיגית מלאה בכביסה רטובה ובדיעבד המטפלת יודעת לומר שהתובעת רצתה לתלות את הכביסה בחצר הבניין.

בחקירתה הנגדית אישרה המטפלת שהרצפה הייתה רטובה: **"כן הייתה רטובה, הספקתי להעביר סמרטוט לבית ואמרתי עכשיו אני אמשיך עם המדרגות ביחד"** (עמ' 24 ש' 12-13 לפרוטוקול הדיון). המטפלת אישרה בחקירתה שהתאונה אירעה בעת שהיא הוציאה מים ואז חזרה לתוך הבית והתובעת מעדה: **"...שטפתי רגיל. הוצאתי מים ואז חזרתי לתוך הבית והיא מעדה"** (עמ' 24 ש' 19 לפרוטוקול הדיון). בחקירתה של המטפלת התברר בנוסף שהיא (המטפלת) המשיכה לגרוף מים, כיוון שנותרו עוד מים במקום: **"ש. אחרי שקרה כל האירוע המשכת לגרוף מים. ת. המשכתי לשטוף רגיל. ש. כי היו בו מים. ת. ברור"** (עמ' 24 ש' 26-29 לפרוטוקול הדיון).

13. נוכח הראיות שהובאו לפניי אני קובע כי התאונה אירעה כפי שמסרה התובעת. התובעת ירדה במדרגות הבניין, בשטח המשותף והחליקה בעקבות מים ששפכה המטפלת על רצפת השטח המשותף.

אחריות בנזיקין:

14. לא כל אימת שבית המשפט דן בתיק נזיקין, עליו לחזור ולהידרש מבראשית ליסודות עוולת הרשלנות, החל מקיומה של חובה – "הצורך" לצפות ו"היכולת" לצפות – הפרת החובה, גרימת

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ. מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

הנזק והקשר הסיבתי. איני רואה טעם לחזור ולשנות במסגרת פסק דין זה על הלכות הרשלנות ואקצר אפוא בדברים.

15. מהנתונים שהובאו לעיל עולה כי התובעת החליקה ונחבלה בעקבות מים ששפכה המטפלת באזור השטח המשותף. המטפלת צריכה הייתה ויכולה הייתה לצפות כי מי מהדיירים שעושים שימוש בשטח המשותף עשויים להחליק ולהיפצע בעקבות המים. המטפלת לא ייבשה את המים ששפכה ואף לא נשארה במקום כדי להזהיר את מי מהדיירים, אלא (כפי שהעידה כמפורט לעיל) שפכה מים לאזור השטח המשותף ונכנסה פנימה לתוך הדירה.

16. בענייננו, לו הייתה המטפלת מזהירה את הדיירים בין באמצעות הצבת שלט ובין אם באמצעות כך שהייתה נשארת במקום ומוודא שהרצפה יבשה, ניתן היה בנקל למנוע את התאונה (ראו גם פסק הדין שניתן בעניין דומה בת"א 13108-03-12 מהלר קלטר ואח' נ' רחל אימנו 34 ירושלים ואח' (20/10/2015)).

17. בהתנהלותה, יצרה המטפלת סיכון חריג ובלתי סביר בשטח המשותף, בניגוד לאיסור המפורש "ולפני עור לא תתן מכשול" [ויקרא יט, יד]. כפי שנטיל אחריות על פלוני שכרה בור ברשות הרבים ויצר בכך סיכון, כך גם במקרה שלפנינו, יש להטיל אחריות על הגורם בגין יצירת הסיכון (ת"א 715/00 יאיר בן רחמים ואח' נ' מרכז קנדה לנופש וספורט ואח' (09/04/2006)).

18. הנתבעת טוענת כי המטפלת פעלה בהתאם להוראת הקשישה אצלה עבדה וכי למעשה הנתבעת היא בבחינת חברת "כוח אדם" ששולחת את המטפל לביתו של הקשיש כאשר את ההוראות מקבל המטפל מהקשיש עצמו ולא מהנתבעת. דין הטענה להידחות מחמת הנימוקים הבאים:

ראשית, הנתבעת היא חברה למתן שירותי סיעוד (ר' בין היתר טענת הנתבעת בכתב הגנה) וככזו היא אמורה להעניק לקשישים שירותי סיעוד מקצועיים, הכוללים גם שטיפה וניקיון ביתו של הקשיש תוך שמירה והקפדה על ביטחון ובריאות הקשיש וסביבתו. לבטח אין לראות בנתבעת משום "חברת כוח אדם" (על חובתה של חברה למתן שירותי סיעוד לספק שירותי סיעוד מקצועיים ולפקח עליהם, ראו גם פסק הדין שניתן בע"ע 110/08 שירי דליה נ' המוסד לביטוח לאומי (12/03/2009)).

שנית, הטענה כי הנתבעת אינה אחראית לפעולות המטפלת אצל הקשישה אצלה הועסקה מהווה הרחבת חזית משהיא נטענה לראשונה בסיכומי הנתבעת. בעניין זה יצוין כי הטענה הנ"ל אף לא נטענה בתצהירה של המטפלת. טענת המטפלת רק בדיון ההוכחות ולפיה הקשישה אצלה עבדה ביקשה ממנה לשטוף את דירה אינה משנה דבר בעניין זה, שהרי המטפלת הייתה צריכה לבצע את עבודתה לרבות את שטיפת הדירה תוך הקפדה על כללי בטיחות, באופן מקצועי ומבלי שהיא גורמת סיכון ונזק לאחרים ולשם כך הייתה צריכה לקבל הדרכות מהנתבעת.

שלישית, הנתבעת לא הזמינה לעדות כל גורם מטעמה (פרט למטפלת) שיכול להעיד על מערכת היחסים בינה ובין הקשישה והמטפלת, הדרכות שקבלה המטפלת ביחס לביטחון בעבודה בכלל וביחס לשטיפת רצפות בפרט. להימנעות זו נודעת משמעות לחובתה של הנתבעת (ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתתיהו, פ"ד מה(4) 651, 660 (1991)).

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ. מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

19. המטפלת היא עובדת הנתבעת. קיומה של חובת זהירות מושגית בין מעסיק לעובד הוכרה בפסיקה ענפה ועקבית. כך, נקבע כי על המעסיק לנקוט את כל האמצעים הסבירים כדי לוודא שעובדיו יוכלו לבצע את עבודתם בתנאי בטיחות אופטימאליים. אמצעי הזהירות הסבירים הינם פונקציה של אופיו יוצא הדופן של הסיכון, של מידת הסיכון, ושל מידת הסכנה לשלומם ולבריאותם של העובד, הנובעת מאותו סיכון, אם אכן יתממש (ע"א 663/88 שירזיאן נ' לבידי אשקלון בע"מ, פ"ד מז(3) 225; ע"א 9073/09 אסותא מרכזים רפואיים בע"מ נ' שרף, פס' 9 והאסמכתאות שם, 14.6.2011).

20. תקנות ארגון הפיקוח על העבודה (מסירת מידע והדרכה לעובדים), תשנ"ט-1999, מבטאות את החובה למסור לעובד מידע עדכני בדבר הסיכונים הקיימים במקום העבודה ולהדריך בדבר מניעת סיכונים והגנה מפניהם; החובה היא חובה כללית וגורפת לנקוט את כל האמצעים הסבירים, כדי לוודא שהעובדים יוכלו לבצע את עבודתם בתנאי בטיחות אופטימאליים. המעסיק אינו יוצא ידי חובתו אך מעצם אספקת האמצעים המגנים והעברת ההדרכה. עליו לפקח גם באופן יעיל על בצוע ומילוי כראוי של כל ההנחיות (ע"א 707/79 וינר את טיקו נ' אמסלם, פ"ד לה(2) 209 (1980); ע"א 5425/97 עיריית קרית מוצקין נ' דביר, פ"ד נג(3) 172 (1999); ע"א 371/90 סובחי נ' רכבת ישראל, פ"ד מז(3) 345 (1993); ע"א 655/80 מפעלי קרור בצפון בע"מ נ' מרציאנו, פ"ד לו(2) 592 (1982)).

21. מתצהירה של המטפלת וגם מתשובותיה בחקירה הנגדית ניתן ללמוד כי לא עברה הדרכות ביחס לשטיפת הרצפה בשטח המשותף ובכלל. המטפלת נשאלה בחקירתה הנגדית האם הנתבעת סיפקה לה אמצעים להזהיר מפני סכנת החלקה, למשל "שלט רצפה רטובה" והשיבה: "לא. לא נתנו לי דבר כזה. זה שעובדים עם ציבור נותנים דבר כזה. שעובדים בתוך בלוק בכניסה של בית לא שמים דבר כזה. סליחה. צריך להיזהר שאדם יורד. אני מגיעה פעמיים בשבוע ושוטפת לקשישה את הבית" (עמ' 23 ש' 12-18 לפרוטוקול הדיון).

בניגוד לנטען בעדות המטפלת, בעניינו עסקינן בשטח ציבורי לחלוטין. פעילות המטפלת חרגה מגבול הגזרה של הדירה ועברה לתוך השטח המשותף בו עושים הדיירים שימוש תדיר הן בכניסה לבניין והן ביציאה ממנו. הותרת רצפה רטובה בשטח ציבורי כאמור, מבלי להזהיר את העוברים והשבים היא מעשה רשלני ומסוכן.

22. הנתבעת, חברה למתן שירותי סיעוד, התרשלה במתן הדרכה נאותה לעובדת שלה ביחס לסיכונים ולנזק שפעילות המטפלת עלולה לגרום. הנתבעת לא פיקחה על עבודת המטפלת (כאמור לא רק שלא הוכח מתן פיקוח והדרכה, אלא שנטען כי המטפלת מקבלת הוראות מהקשישה ולא מהנתבעת). בנוסף, הנתבעת נושאת באחריות שילוחית לנזקי התובעת, בגין רשלנות העובדת שלה, שביצעה את השטיפה במקום.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

אשם תורם

23. הנתבעת טענה בסיכומיה לחילופין שיש להטיל על התובעת אשם תורם מכריע ומשמעותי. התובעת טוענת בתורה שאין להטיל עליה כל אחריות לקרות התאונה כיוון ששילוב צבע המים עם הריצוף המבריק במקום לא אפשר לה להבחין במפגע. התובעת גם טענה כי לא ראתה את המטפלת שוטפת בעבר בשעות הבוקר כיוון שבשעות אלה היא הייתה בעבודה.

24. בהתאם להוראות פקודת הנזיקין [נוסח חדש] והפסיקה, האשם התורם מהווה הגנה למזיק לא מפני עצם האחריות בנזיקין גופה, אלא מפני החובה לפצות את הניזוק על מלוא נזקו. בקביעת קיומו של אשם תורם יש לבחון אם בנסיבות העניין, נהג הניזוק כאדם אחראי ותוך זהירות סבירה (מבחן האדם הסביר), שאם לא כן, תחולק האחריות לפגיעה על פי מבחן האשמה המוסרית. דהיינו, הצבת מעשי הרשלנות של המזיק והניזוק זה מול זה כדי להשוות ולהעריך את מידתם ומשקלם של מעשיו ומחדליו של כל אחד מהם (ראו ע"א 14/08 עבד אלרחים נ' פלסטניר מפעל אריזות פלסטיות בקיבוץ ניר אליהו (2.12.2009); ע"א 7130/01 סולל בונה בניין ותשתית בע"מ נ' תנעמי, פ"ד נח(1) 1 (2003)).

25. לאחר ששמעתי את עדויות התובעת והמטפלת נחה דעתי שאין מקום להטיל על התובעת אשם תורם לקרות האירוע. סביר בעיני שהתובעת לא יכולה הייתה להבחין במפגע הנטען מבעוד מועד, שהרי גם בהתאם לעדותה של המטפלת, בשלב בו החליקה התובעת, המטפלת לא הספיקה לייבש את הרצפה כך שסביר שלא היו על הרצפה הרבה מים ולכך יש לצרף את גם עדות התובעת ולפיה מדובר ברצפה מבריקה כך שקשה להבחין ברטיבות. גרסה זו הגיונית, ולא נסתרה.

26. משהוכרעה סוגיית האחריות יש לבחון את מצבה הרפואי של התובעת, את פגיעתה התפקודית ולדון לאחר מכן בשיעור הפיצוי המגיע.

הנכות הרפואית שנגרמה לתובעת

27. מהתיעוד הרפואי שצורף למוצגי התובעת, לאחר התאונה התובעת פונתה באמצעות אמבולנס לבית החולים ברזילי (להלן: בית החולים) ושם אובחן "שבר טרימלאולרי בקרסול שמאל" (עמ' 15 לתיק מוצגי התובעת). בבית החולים נעשה "החזרה וקיבוע" של השבר והתובעת שוחררה לביתה תחת המלצות להיות עם רגל מורמת; נטילת משככי כאבים לפי הצורך והגעה לביקורת במרפאת טראומה.

28. ביום 20/08/2014 עברה התובעת בבית החולים ניתוח של החזרה פתוחה וקיבוע פנימי של השברים בקרסול על ידי פלטה לטרלית ושימוש בבורג ורגלה הושמה בגבס מלא. התובעת שוחררה מבית החולים ביום 22/08/2014 תחת המלצות: רגל מורמת במנוחה, המשך טיפול תרופתי קבוע, נטילת משככי כאבים לפי הצורך, הוצאת תפרים שבועיים ממועד הניתוח, ביקורת במרפאה

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ. מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

- האורתופדית שבועיים ממועד הניתוח, איסור דריכה על הרגל המנותחת לפחות 6 שבועות ועד להורדת הגבס (עמ' 17-19 לתיק מוצגי התובעת).
29. בתאריך 25/08/2014 התובעת פנתה למיון בית החולים בשל תחושת לחץ בגבס. במיון בוצעה פתיחה של הגבס והמרתו לסד אחורי "כיוון שלא הייתה מסוגלת לסבול גבס מלא" (עמ' 20 בתיק מוצגי התובעת).
30. בתאריך 07/12/2014 התובעת פנתה שוב לבית החולים. בבדיקה שנערכה לה אובחן שהיא מתהלכת בצליעה, רגישות מועטה במישוש על פני פטיושן לטרלי ורגישות אחורית לפטיושן לטרלי, דורסיפלקציה 0-5 מעלות, פלנטרפלקציה 35 מעלות ללא חסר NV דיסטלי. צילום שנערך לתובעת הדגים שבר בשלבי איחוי ובורג LAG שיוצא מהעצם. בדיון שנערך בבית החולים הוחלט על צורך בניתוח הוצאה של הבורג.
31. בתאריך 24/12/2014 התובעת נבדקה פעם נוספת, הוחלט על צורך בניתוח הוצאה של קיבוע מצד לטרלי בעוד חודשיים. במסמך סיכום ביקור צוין כי הוסבר לתובעת על הניתוח, תהליך שיקום אחריו, על התוצאה הצפויה ועל הסיכונים האפשריים. התובעת הביעה את הבנתה והסכמתה לעבור את הניתוח.
32. מסיכום ביקור בבית החולים מיום 13/05/2015 עולה כי התובעת הייתה מתוכננת לעבור ניתוח להוצאת המתכות אך היא לא נותחה בעקבות הריון. התובעת התלוננה על כאבים בקרסול והונחתה לבצע פיזיותרפיה להגדלת טווחי התנועה בקרסול, ובגמר הריון הומלץ לה להגיע לניתוח הוצאת המתכות (עמ' 26 לתיק מוצגי התובעת).
33. בתאריך 23/12/2015 אושפזה התובעת בבית החולים לקראת ניתוח להוצאת המתכות. בבדיקה שנערכה עם קבלתה, אובחנה נפיחות דיפוזית קלה בקרסול, צלקות ניתוחיות תקינות, טווח תנועה מוגבל בקרסול, וקושי בהנעת האצבעות. התובעת עברה את הניתוח בהרדמה מלאה ביום 24/12/2015 ושוחררה מבית החולים ביום 25/12/2015 תחת המלצות: נטילת משככי כאבים לפי הצורך, רגל מורמת, פיזיותרפיה עם דריכה על הרגל המנותחת, הגעה לביקורת בעוד 14 ימים לצורך הוצאת תפרים ומעקב (עמ' 26-36 בתיק מוצגי התובעת).
34. התובעת נבדקה על ידי מומחה בתחום האורתופדיה גם בתאריכים 15/02/2017 וביום 30/08/2018. בצילום MRI שנערך לה ביום 12/10/2018 הודגמו, בין היתר, "שינויים ניווניים פוסט טראומטיים במפרק טיביו ופיבולו טלארי עם יצירת אוסטיאופיטים העלולים לגרום לתסמונת צביטה" (עמ' 37-42 לתיק מוצגי התובעת).
35. התובעת צירפה לכתב התביעה את חוות דעתו של פרופ' דן עטר ולפיה בעקבות התאונה נותרה לה נכות צמיתה בשיעור 10%, בגין מגבלת התנועה בקרסול שמאל, לפי סעיף 48(3)א' לתקנות הנכות וכן נכות צמיתה נוספת בשיעור 10%, בגין הצלקות, לפי סעיף 75(1)ב' לתקנות הנכות.
36. הנתבעת הגישה את חוות דעתו של פרופ' יעקב נרובאי ולפיה בעקבות התאונה נותרה לתובעת נכות צמיתה בשיעור 5%, בגין מגבלת התנועה בקרסול שמאל, לפי סעיף 48(3)א' (מותאם בחלקו)

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ. מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

לתקנות הנכות וכן נכות צמיתה נוספת בשיעור 2.5%, בגין הצלקות, לפי סעיף (1)75 בין א' ל- ב', לתקנות הנכות.

37. נוכח הפער בין חוות דעת מומחי הצדדים, מונה ד"ר אילן כהן כמומחה מטעם בית משפט בתחום האורתופדי (להלן: המומחה). המומחה סקר את מצבה הרפואי של התובעת ואת הממצאים הרפואיים כפי שעלו בצילומים ובבדיקות שעברה, וקבע בפרק סיכום ומסקנות בחוות דעתו כי "נותרו תפיחות והגבלה קלה בתנועות הקרסול ללא דלדול שרירים או סימני אי יציבות קלינית. כ"כ שתי צלקות ניתוחיות עם רגישות קלה בצלקת הלטראלית". המומחה ציין כי בהדמיה נצפה איחוי מלא של השברים בעמדה טובה עם התפתחות של שינויים ניווניים בתר חבלתיים במפרק. לעמדת המומחה, בעקבות התאונה נותרה לתובעת נכות בשיעור 10% לפי סעיף (1)35 ב' מותאם ועוד 7.5% נכות בגין הצלקות הניתוחיות, לפי סעיף (1)75 ב' (מופעל בשלושה רבעים מותאם), לתקנות הנכות.

אשר לנכות הזמנית, המומחה ציין בחוות דעתו כי ממועד התאונה ולמשך שלושה חודשים לאחר מכן התובעת הייתה באי כושר בשיעור 100% ולאחר מכן, באי כושר בשיעור 30% למשך שלושה חודשים נוספים. החל מיום 24/12/2016 (צריך להיות 24/12/2015 - ד.ג.), מועד הניתוח השני ולמשך חודש וחצי – נכות זמנית בשיעור 100% ובהמשך למשך חודש וחצי נכות זמנית בשיעור 30%.

38. הצדדים לא ביקשו לחקור את המומחה על קביעותיו בחוות הדעת ובנסיבות אלה קביעותיו של המומחה מטעם בית משפט לא נסתרו. כפי שנפסק לא פעם, חוות דעתו של המומחה הרפואי מטעם בית המשפט לא מחייבת את בית המשפט, שהוא הפוסק האחרון בעניין זה. אולם, הכלל הוא, כי בית המשפט לא יסטה ממסקנותיו של המומחה הרפואי אלא בהתקיים נסיבות מיוחדות (ע"א 9598/05 פלוני נ' חברת ביטוח "המגן" בע"מ, פסקה 7 (28.3.2007)).

39. לאחר שעיינתי בחוות הדעת המומחה ובתיעוד הרפואי, מצאתי לקבל ולאמץ את המסקנות המופיעות בחוות הדעת במלואן. ניכר מחוות הדעת שהמומחה בדק היטב את התובעת, עיין בתיעוד הרפואי וקבע את שיעור הנכות התואם את מצבה הרפואי ביסודיות ובמקצועיות. בנסיבות אלה יש לקבוע כי נכותה הרפואית המשוקללת של התובעת בעקבות התאונה עומדת על שיעור 16.75% נכות.

הנכות התפקודית

40. התובעת ילידת 22/12/1985 בת 28.6 במועד התאונה ובת 35.3 כיום. לדבריה, במועד התאונה היא הייתה אם חד הורית, ללא השכלה פורמלית ועבדה בעבודות פיזיות כדי לפרנס את בנה, באמצעות חברות כוח אדם. התובעת העידה כי לאחר התאונה ניסתה לעבוד בעבודות שונות (קופאית בסופר, מוכרת בחנות אופנה, וכסייעת בפעוטון) אך נוכח מגבלותיה בעקבות התאונה היא לא הצליחה להחזיק בעבודות אלה והחל מחודש פברואר 2017 היא עובדת כמנהלת משרד בעסק של בעלה. לעמדת התובעת, יש להעמיד את הנכות התפקודית על שיעור 20% בשים לב לכך שהתובעת חסרת

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ. מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

השכלה פורמלית, עבדה בעבודות הדורשות מאמץ גופני ואם תיפלט חלילה חזרה לשוק העבודה, היא תתקשה לאתר עבודה תואמת למגבלותיה.

41. הנתבעת בתורה מפנה לעובדה שהתובעת החליפה מספר רב של מקומות עבודה עובר לקרות התאונה ולתשובת התובעת בחקירתה, שם ציינה כי ילדה סובל מ-100% נכות והרבה מקומות היו מפטרים אותה כיוון שהייתה נעדרת כאשר הילד היה מאושפז (עמ' 5 ש' 7-8 לפרוטוקול הדיון). הנתבעת טוענת כי טענות התובעת ביחס לקשיים במקומות העבודה בעקבות המגבלות והכאבים לא הוכחו במאום, ובכל מקרה, התובעת לא הזמינה עדים ממקומות העבודה אלה על מנת להוכיח שעזבה את מקומות העבודה מחמת מצבה הרפואי בעקבות התאונה. לסיכום עמדת הנתבעת, לנכותה הרפואית של התובעת אין משמעות תפקודית.

42. הלכה היא, כי הנכות התפקודית נקבעת בידי בית-המשפט על-יסוד מכלול הראיות והנסיבות שלפניו. הנכות הרפואית משמשת נקודת מוצא, אולם יש להוסיף ולבחון את השפעתה על הנפגע המסוים. כך, בין השאר, יש לתת משקל להיקפה, אופייה ומיקומה של הפגיעה, ולהתייחס להשפעתה של הנכות על מקצועו של הנפגע תוך התחשבות בגילו, השכלתו וכישוריו. משקל ממשי יינתן לראיות הנוגעות להשלכה התפקודית בפועל (ע"א 3049/03 גירוגיסיאן נ' רמזי, פ"ד נב(3) 792 [1995]; ע"א 2113/90 אדלר נ' סוכנויות דרום בע"מ [1992]; ע"א 6601/07 אבו סרחאן נ' כלל חברה לביטוח בע"מ [2010]).

43. לאחר שעיינתי בנתוני התיק נחה דעתי כי חלק מהנכויות מהן סובלת התובעת בעקבות התאונה הן בעלות השלכה תפקודית. בהתאם לחוות דעת המומחה מטעם בית משפט לתובעת נותרה הגבלה קלה בתנועות הקרסול. מדובר במגבלה תפקודית, לבטח לאישה צעירה חסרת השכלה פורמלית. בנוסף יש לציין כי בדיקות הדמיה שנערכו לתובעת הדגימו שינויים ניווניים בתר חבלתיים במפרק הקרסול ואף אלה עשויים להשפיע בהמשך חייה של התובעת על תפקודה.

44. זאת ובנוסף, עיון בתיעוד הרפואי ובחוות דעתו של המומחה מטעם בית משפט מעלה שיש לייחס משמעות תפקודית מסוימת גם לצלקות שנותרו לתובעת בעקבות הניתוחים שעברה בקרסול. לעמדת המומחה, קיימת "רגישות קלה בצלקת הלטראלית". צלקת זו עשויה אף היא לגרום לחוסר נוחות ולהפרעה מסוימת בתפקוד.

45. לאחר חקירת התובעת על דוכן העדים, הייתה לי האפשרות להתרשם מן התובעת ואישיותה באופן בלתי אמצעי, התרשמתי שהתובעת לא מאדירה את נזקיה ולא מגזימה בתיאור מגבלותיה. התובעת בחרה שלא לשקוע עקב מצבה הרפואי והמגבלות שנותרו לה, וניסתה לחזור לעבוד בעבודות שונות לאחר תקופת אי הכושר ולבסוף החלה לעבוד (החל משנת 2017) בעסק של בעלה.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

46. בנסיבות אלה, בשים לב לנתונייה של התובעת לרבות גילה, המגבלות שהיא סובלת בעקבות התאונה ואפשרויות התעסוקה העומדות בפניה אם תיפלט ממעגל העבודה, אני שסבור כי שיעור הנכות התפקודית של התובעת בעקבות התאונה עומד על 12% נכות.

47. משקבעתי את הנכות התפקודית אפנה לכימות ראשי הנזק.

ראשי הנזק

48. למען הנוחות אחזור על הנתונים הרלוונטיים הנדרשים :

התובעת ילידת : 22/12/1985.

מועד התאונה : 14/08/2014.

גיל התובעת בעת התאונה : 28.6.

גיל התובעת כיום : 35.3.

שיעור נכות רפואית : 16.75%

שיעור נכות תפקודית : 12%.

בסיס השכר

49. התובעת טוענת כי שכרה ערב התאונה עמד על שיעור 3,560 ₪ וכיום היא משתכרת שכר חודשי בשיעור 7,400 ₪.

50. הנתבעת טוענת כי לא הוצגו ראיות ביחס לגובה שכרה של התובעת במועד התאונה ועד למועד בו החלה התובעת לעבוד בעסק של בעלה (2017).

51. התובעת החליפה מספר רב של עבודות עובר לתאונה. עיון בתיעוד שהציגו הצדדים מעלה כי עובר לתאונה התובעת עבדה בעבודות שונות באמצעות חברות כוח אדם. לטענתה (סעיפים 12-13 בתצהירה), בחודש יולי 2014 היא החלה לעבוד בחברת כוח אדם "מידן גי'וב" עד שפוטרה ביום 26/08/2014 ובתקופה זו אירעה התאונה. התובעת טענה כי מספר ימים לאחר התאונה היא הגיעה למסור במקום העבודה את אישורי המחלה אך אז גילתה שהיא הוזמנה לשימוע ופוטרה החל מיום 26/08/2014. לטענת התובעת היא לא הצליחה לאתר תלושי שכר ממקום עבודתה אך צירפה לראיותיה הזמנה לשימוע ומכתב פיטורין (עמ' 96-91 בתיק מוצגי התובעת).

52. עיון במכתב ההזמנה לשימוע ומכתב הפיטורין מעלה כי התובעת פוטרה ממקום עבודתה בשל המצב הביטחוני וללא קשר לתאונה. אכן, התובעת לא הגישה תלושי שכר ממקום העבודה בו עבדה במועד התאונה ואולם מסמך של המוסד לביטוח לאומי מיום 01/6/20 שהוגש לתיק בית המשפט ביום 14/6/20 מלמד כי שכרה הרבע שנתי במועד התאונה עמד על סך בשיעור 8,758 ₪

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ. מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

כך שסביר כי שכרה החודשי באותה עת היה כפי שטוענת התובעת, בשיעור 3,560 ₪ (ואף מעט גבוה יותר, בשים לב שיש לחשב את שכרה לפי שכר ברוטו).

53. אשר לתקופת העתיד, נחה דעתי שיש להעמיד את בסיס השכר לפי שכרה העדכני בשיעור 7,400 ₪ (בהתאם לתלושי השכר שצורפו לראיות התובעת).

הפסדי שכר בעבר

54. התובעת עותרת לפיצוי בגין הפסדי השכר בתקופת העבר בסך כולל בשיעור 74,400 ₪ והיא מחלקת את הפסדי השכר למספר תקופות שונות, כדלקמן:

תקופה א' – ממועד התאונה ועד ליום 20/12/2014: בהתאם לשיעור הנכות הזמנית שקבע המומחה, 100%.

תקופה ב' – מיום 21/12/2014 ועד ליום 01/4/2015: בתקופה זו עבדה התובעת כקופאית בחב' ויקטורי והשתכרה שכר חודשי נמוך בשיעור 2,742 ₪.

תקופה ג' – מיום 01/4/2015 ועד ליום 01/02/2016: התובעת טוענת כי התפטרה מעבודתה בחב' ויקטורי, בעקבות המגבלות הקשורות בתאונה ובחודש 05/2015 הייתה בשמירת הריגה. בחודש 12/2015 התובעת נותחה ובהתאם למומחה מטעם בית המשפט הייתה באי כושר בשיעור 100% למשך חודש וחצי ובהמשך באי כושר בשיעור 30% למשך חודש וחצי נוספים.

תקופה ד' – מיום 01/02/2016 ועד ליום 01/5/2016: התובעת שבה לעבודתה בחודש פברואר 2016 והשתכרה שכר חודשי בשיעור 3,866 ₪ ולכן לא מבוקש כל פיצוי לתקופה זו.

תקופה ה' – מיום 01/06/2016 ועד ליום 08/2016: נטען כי בתקופה זו התובעת לא עבדה ועל כן מבוקש פיצוי בגין הפסד עבודה מלא.

תקופה ו' – 7-10/2016: התובעת השתכרה בחודשים אלה שכר חודשי בשיעור 5,000 ₪ ולכן לא התבקש פיצוי.

תקופה ז' – 02/2017-10/2016: בתקופה זו התובעת לא עבדה ולכן התבקש פיצוי בגין הפסד שכר מלא.

תקופה ח' – 02/2017-03/2021: התובעת החלה לעבוד בעסק של בעלה, אין הפסדים ולא התבקש פיצוי.

55. הנתבעת טוענת כי לא הוכחו הפסדי שכר בתקופת העבר, וכי בהינתן שהפסד שכר בעבר הוא "נזק מיוחד" המחייב הוכחה בראיות של ממש, אין לפסוק לתובעת כל פיצוי בראש נזק זה.

56. כפי שנפסק לא פעם ככל שמדובר בהפסדי עבר מדובר ב'נזק מיוחד' שיש להוכיח במסמכים ובראיות (ע"א 810/81 לוי נ. מזרחי פ"ד (1)477), שכן לאור טבעו ואופיו של הנזק – ניתן בדרך כלל להביא נתונים מדויקים ועל התובע חלה החובה להביא נתונים אלה. אולם, לעיתים, המציאות מורכבת וכאשר לא ניתן לחשב את הפסדי ההשתכרות בעבר מטעמים שונים, אין מניעה

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

לפסוק בגין ראש נזק זה פיצוי בהתאם לאומדן, המסתמך, בין היתר, על הנכות התפקודית שנגרמה לתובע. כך לדוגמא, ניתן שלא לפסוק על פי הפסד בפועל, במקרים בהם ברור שמאז התאונה ועד למתן פסק הדין נגרמו לתובע הפסדים אך יש קושי לאומדן, בין משום שטרם החל בכתובת סיפור חייו והיו סיבות אחרות בגינן עבודתו הייתה מוגבלת באותה תקופה, בין משום שהוא ניהל עסק עצמאי ובין משום שהשתכרותו הייתה עשויה לגדול, או משום ששיעור ההפסדים של התובע אינו ברור ויכול ויש סיבות נוספות להפסדים אלה מעבר לפגיעה התפקודית בתאונה וכך גם במקרים יש לקחת בחשבון נתונים נוספים שהיקפם לא הוברר עד תום. (השוו בהתאמה לת"א 1714/04 עזבון המנוח תומר נעים ז"ל נ' קיינר יזהר (18.11.2009), שם נאמרו הדברים הבאים:

"גם בעניין זה קבעה הפסיקה כי ניתן לחייב בסכום גלובלי בגין הפסדי השתכרות בעבר שנקבע על דרך האומדן המתבסס על מכלול הראיות בהיעדרם של נתונים מדויקים וחד-משמעיים (ראו: קציר, כרך א, עמ' 17-18, לרבות האסמכתאות המפורטות שם)".

ראו גם: ע"א (ת"א) 37453-01-13 ע.נ בית נוי בע"מ נ' אהרון אבולוף (5.3.84).

57. אחר כל האמור, בהתחשב בפגיעה התפקודית שנתרה לתובעת בעקבות התאונה ובתקופות אי הכושר שנקבעו לה מחד גיסא, ובהינתן שיש קושי לקבוע במדויק את הפסדי השכר שנגרמו לתובעת בתקופת העבר, מאידך גיסא (הן משום שפוטרה ממקום עבודתה במועד התאונה ללא קשר לתאונה, הן משום שלא הוכח כי הפסדי השכר שנגרמו לתובעת בתקופות בהן כן עבדה במקומות שונים קשורים דווקא למגבלות שנותרו בעקבות התאונה [בין היתר, בהעדר הזמנת עדים ממקומות עבודה אלה על מנת להעיד על הקשיים הנטענים של התובעת], הן משום שבתקופה מסוימת התובעת הייתה בשמירת הריון ולא עבדה ללא קשר לתאונה והן משום שגם עובר לתאונה התובעת החליפה מספר רב של מקומות עבודה), נכון לטעמי לפסוק לתובעת את הפסדיה בתקופת העבר על דרך האומדנה.

58. לפיכך, לאחר שהבאתי בחשבון את מכלול הראיות שהונחו לפניי, אני אומד את הפיצוי בגין הפסדי השכר שנגרמו לתובעת בתקופת העבר על סך כולל בשיעור 20,000 ₪ (כולל הפסדי פנסיה).

גריעה מכושר ההשתכרות

59. התובעת עותרת לפיצוי בשיעור 387,000, לפי חישוב אקטוארי מלא של נכות תפקודית בשיעור 20% ושכר בשיעור 7,400 ₪ עד גיל היציאה לפנסיה (67). הנתבעת טוענת כי נכותה של התובעת חסרת משמעות תפקודית; התובעת השתלבה בעבודתה התואמת את מגבלותיה בעסק של בעלה ושכרה עולה והיא מתמידה בעבודה עד היום. בנוסף נטען כי התובעת נמנעה מלהעיד את בעלה ולהציג את נתוני העסק. בנסיבות אלה הנתבעת מציעה פיצוי גלובלי בשיעור 25,000 ₪.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ. מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

60. בהתאם לפסיקה, ככלל, אין בהכרח התאמה בין אובדן ההשתכרות או כושר ההשתכרות, ובין שיעור הנכויות הרפואיות והתפקודיות. אובדן כושר ההשתכרות נבחן על פי אובדנו של היחיד. מבחינת אובדנו של היחיד, יש לבחון את כלל הנסיבות ובכללן את אופי העבודה וסוגיית החזרה לעבודה.

61. במקרה דנן, לאור הראיות שהובאו כמפורט לעיל, המגבלה התפקודית שנותרת לתובעת היא מתונה ולה עשויה להיות השפעה דומה גם על כושר ההשתכרות, כפי שמוכח גם מהעלייה בהשתכרותה. טענת התובעת, כי בשל המגבלות שהיא סובלת כתוצאה מהתאונה, היא חווה קשיים סבירה אך יש לקחת בחשבון שמבחינה רפואית ותפקודית מדובר במגבלה מתונה המאפשרת לה להמשיך ולעבוד ואף להשביח את שכרה.

62. בנסיבות אלה וכפי שנפסק לא פעם, גם אם פגיעה ממשית בכושר ההשתכרות אינה צפויה בטווח הקרוב, אפשר שתהיה לנכות השפעה על היכולת לעבוד בפרקי זמן מסוימים בעתיד, ובכלל זה אם תאלץ התובעת לעזוב את עבודתה הנוכחית ולהשתלב בעבודה אחרת. בנסיבות אלה, הדרך הנאותה לפצות את התובעת היא בקביעת סכום גלובלי, שייקח בחשבון את מומה, את גילה ואת שנות העבודה שנותרו לו (השוו: ע"א 395/81 מנחם ברוק נ' הסנה, חברה ישראלית לביטוח, פ"ד לח(1) 537).

63. יש אף לזכור כי על-פי הפסיקה יש לפסוק פיצוי בעתיד גם לאדם שחזר לעבודתו בלא הפסד השתכרות בשל החשש שמומו עלול להפריע לקידומו ולמציאת עבודה ברמת השתכרות דומה לכשיפלט מאותו מקום עבודה (ע"א 4837/92 אליהו חברה לביטוח נ' ג'ורג' בורבה (23.11.94)).

64. בסיס השכר לקביעת הגריעה מכושר השתכרות התובעת הוא בשיעור 7,400 ₪ כפי שנקבע לעיל.

65. בנסיבות המקרה דנן, בשים לב לטיב עבודת התובעת, לשנות העבודה שנותרו לה ולסיכוי שהנכות תגרום לפגיעה בכושר השתכרותה, לאור טיבה וטבעה, ובהנחת עבודה עד גיל 67 (שכן המדובר בעובדת שכירה), מצאתי שיש לקבוע לתובעת פיצוי גלובלי בראש נזק זה לעתיד בסכום של 123,132 ₪ (כאשר הפיצוי הוא בגבולות 50% מהתחשיב האקטוארי, בצירוף הפסדי פנסיה).

עזרת הזולת

66. הצדדים חלוקים ביחס לפיצוי המגיע בראש נזק זה.

67. הלכה היא, שאם ניזוק זקוק לעזרה שניתנה לו על-ידי קרוב משפחה, אין לראות בכך בלבד, עילה לשלילת הזכות לקבל פיצוי מן המזיק (דוד קציר, פיצויים בשל נזק גוף, התשנ"ח 1997, בעמ' 424, ראו גם ע"א 93/73 שושני נ' קראוז ואח', פ"ד כח (1) 277). לכן השאלה איננה אם התובעת קיבלה

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

בפועל עזרת צד ג', אלא אם הייתה זכאית לקבלת עזרה כזאת ואם זו ניתנה לה בין על ידי אדם שאיננו קרוב משפחה ובין על ידי קרוב. התשובה לשאלה האחרונה יכול שתשפיע על שיעורו של הפיצוי.

68. בענייננו, אין חולק כי התובעת נזקקה לעזרה מוגברת בתקופת אי הכושר הממושכת בה הייתה. התובעת סבלה משבר בקרסול, עברה ניתוחים, וטיפולים רפואיים במשך תקופה ממושכת וסביר שנזקקה לעזרת בני משפחתה, לבטח בתקופות אי הכושר. בשים לב למגבלות, הכאבים והנכויות שנתרו לתובעת, סביר שהתובעת תזדקק גם לעזרה מתונה בתקופת העתיד, לבטח כאשר תתבגר והנכות שנותרה לה תשפיע ותכביד על התנהלותה.

69. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, את מהות הפגיעה, תקופות אי הכושר הממושכת ותפקודה הכללי של התובעת מאז התאונה ועד היום, אני מעמיד את הפיצוי בגין עזרת הזולת לעבר ולעתיד בגין התאונה על סך גלובלי של 30,000 ₪.

הוצאות רפואיות וניידות

70. התובעת עותרת לפיצוי בגין הוצאות בסכום גלובלי בשיעור 5,000 ₪. הנתבעת טוענת כי דין הדרישה להידחות מחמת שלא הוצגו ראיות המעידות על הוצאות שנגרמו לתובעת בתקופת העבר וביחס לתקופת העתיד, ככל שתזדקק התובעת לטיפולים רפואיים, הרי שאלה ניתנים חינם במסגרת שירותי הרפואה הציבורית.

71. הוצאות רפואיות והוצאות נסיעה בעבר הם בגדר נזק מיוחד המחייב הוכחה בראיות. לא הוצגו אסמכתאות כלשהן המעידות על הוצאות שנגרמו לתובעת ובאשר לתקופת העתיד, המומחה לא קבע בחוות דעתו שצפויים לתובעת טיפולים והוצאות בכלל, וכאלה שאינם מכוסים במסגרת שירותי הבריאות הכללית, בפרט.

72. בנוסף, איני סבור שיש לפסוק לתובעת פיצוי בגין הפגיעה בניידות. הנכות שנותרה לתובעת אינה אמורה להגביל אותה בניידות וממילא לא הוצגו ראיות התומכות בטענה זו.

73. חרף האמור, התובעת נאלצה להגיע לטיפולים רפואיים ולבדיקות, ועל מנת שלא לקפח את התובעת שמא תידרש גם בעתיד להוצאות שאינן מכוסות על ידי קופות החולים, אני פוסק לתובעת פיצוי על דרך האומדנה בשיעור 2,000 ₪.

נזק לא ממוני

74. התובעת מפנה לשיעור הנכות שנותרה לה, לפגיעה הקשה בקרסול ועותרת לפיצוי בשיעור 170,000 ₪. הנתבעת מציעה פיצוי בשיעור 25,000 ₪.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

75. בעת שקילת הנזק הלא ממוני, ראוי לתת ביטוי לתהליך שעברה התובעת לאחר התאונה ועד היום, לניתוחים שעברה, לכאבים שסבלה, ולתקופות אי הכושר בהן לא הייתה מסוגלת לתפקד ולדאוג לעצמה. עיון בתיעוד הרפואי מלמד כי ללא ספק התאונה גרמה לתובעת לסבל משמעותי.

76. בהתאם להנחיות בפסיקה בנוגע לפיצוי בגין נזק לא ממוני בתביעות נזיקין, ובשים לב לסבל שהיה מנת חלקה של התובעת ולנכות שנתורה לה, אני מעמיד את הפיצוי בגין נזק לא ממוני על סך של 100,000 ₪.

הערכת הנזקים

77. מתקבלת הערכת הנזקים הבאה :

א.	הפסדי שכר לעבר בתוספת פנסיה -	20,000 ₪
ב.	גריעה מכושר ההשתכרות בתוספת פנסיה -	123,132 ₪
ג.	עזרת הזולת -	30,000 ₪
ד.	הוצאות רפואיות -	2,000 ₪
ה.	נזק לא ממוני -	100,000 ₪

סה"כ - 275,132 ₪

סוף דבר

78. התביעה מתקבלת.

79. הנתבעת תשלם לתובעת סך של 275,132 ₪, בצירוף הוצאות משפט בשיעור 7,612 ₪ ובצירוף ריבית ממועד התשלום, וכן בשכר טרחת עורך דין, בשיעור 20% מהסכום שנפסק בצירוף מע"מ.

80. הסכומים שנפסקו לעיל ישולמו בתוך 30 יום מהיום, אחרת יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 60 יום.

פסק הדין מותר בפרסום, שעה שהוא אינו כולל פרטים מזהים של התובעת.

המזכירות תשלח העתק פסק דין זה לצדדים.

ניתן היום, ז' אייר תשפ"א, 19 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום ברמלה

ת"א 17-07-26896 פלונית נ' א.מ. מתן סיעוד וכוח אדם 1988 בע"מ

דב גוטליב, שופט

דב גוטליב, שופט